

§ 34.

Personer, som have gjort sig skyldige i Løsgængeri eller Vekleri, blive for Fremtiden i Medfør af Lov af 3die Marts 1860 at dømmes til Hensættelse i Tvangsarbejdsanstalt, saaledes at Fængsel paa Band og Brød efter det lovbestemte Forhold kun kommer til Anvendelse som subsidier Straf, naar der i det enkelte Tilfælde ikke findes Plads i vedkommende Tvangsarbejdsanstalt. Fremdeles anbringes i Tvangsarbejdsanstalt saadanne Trængende, som efter Bestemmelserne i § 43 ikkendes Straf af Hensættelse i Tvangsarbejdshus, samt endelig de Personer, som ifølge § 11 skulle affone Underholdningsbidrag.

§ 35.

Justitsministeren afgjør, om en Anstalt kan benyttes som Tvangsarbejdshus.

Med Hensyn til Godkendelse af Planer og Regulativer for Tvangsarbejdsanstalter forholdes efter de mugjældende Regler.

For de Jurisdiktioners Vedkommende, som ikke selv have eller ere lodtagne i en Tvangsarbejdsanstalt, bestemmer Justitsministeren, i hvilken anden Tvangsarbejdsanstalt de Personer skulle henses, der i Jurisdiktionen dømmes for Løsgængeri eller Vekleri eller efter § 43 straffes med Tvangsarbejde eller efter § 11 skulle affone Underholdningsbidrag. Udgifterne ved Tvangsarbejdsstraffens Guldbyrdselse udredes som Delinkventomkostninger, undtagen naar Straffen er paalagt i Genhold til § 43, i hvilket Tilfælde Udgifterne bæres af vedkommende Kommune.

Kapitel IV.

Om Fattigvæsenets Myndighed og om Fattigunderstøttelsens Virkning paa den Trængendes retlige Stilling m. M.

§ 36.

Den Understøttelse, som en Person efter sit fyldte 18de Aar har oppebaaret af Fattigvæsenet, n dette af ham fordre erstattet saavel i hans levende Live som i hans Dødsbo. Dog skal den Fattigvæsenet her tillagte Erstatningsfordring ikkun kunne gjøres gjældende i Paagjældendes levende Live, saafremt det af Fattigbestyrelsen paa hans Opholdssted erkjendes, at han har Evne til at udrede Erstatningen uden selv at komme til at mangle det Fornødne til eget Underhold eller Opfyldelse af den ham paahvilende Forsørgelsespligt.

Den Understøttelse, der af Fattigvæsenet er ydet et forældreløst Barn, som dør, forinden det har fyldt sit 18de Aar, skal Fattigvæsenet være berettiget til at søge erstattet i den Paagjældendes Dødsbo.

Den af vedkommende Fattigbestyrelse affattede Opgjørelse over Storrelsen af den ydede Understøttelse bliver at tage for gyldtig, indtil dens Troværdighed afkræstes.

§ 37.

De Udlaeg, som Fattigvæsenet gjør til en Trængendes Begravelse, blive forlods at erstatte af den Afdødes Efterladenskaber, men iøvrigt staar Fattigvæsenets Erstatningsfordring tilbage for enhver den Paagjældende paahvilende Gjæld, forsaavidt denne hidrører fra Forpligtelser, der ere paadragne for Understøttelsens Ydelse. Have flere Kommuner Krav paa Vedkommende for ydet Hjælp, gaar det yngre af disse forud for de ældre.